

ת"פ 4312/10/13 - איתן אלדר נגד מדינת ישראל

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 4312-10-13 מדינת ישראל נ' בנזקן ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 72

בפני כבוד השופט דוד רוזן	איתן אלדר - ע"י ב"כ עוה"ד מיכל רוזן-עוזר ושי אילון
מבקש/נאשם 2	
נגד	מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)
משיבה/מאשימה	

החלטה בעניין בקשת נאשם 2 ליציאה מן הארץ

לפניי בקשה מטעם נאשם 2 (להלן: הנאשם) לצאת את גבולות המדינה לצורך הסדרת ענייניו העסקיים טרם כניסתו למאסר.

ביום 06.09.2015 הרשעתי את הנאשם בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, השפעה בתרמית על תנודות השער של נייר ערך (7 עבירות), וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. ביום 08.11.2015 גזרתי את עונשו של הנאשם ל-3 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך ₪ 250,000. מועד תחילת ריצוי המאסר נקבע ליום 03.01.2016.

לטענת הנאשם, מצא הוא פרנסתו במסגרת חברה בניהולו שהקים בלונדון, העוסקת בייצוג משקיעים בעסקאות פיתוח והשבחת נדל"ן. על פי הבקשה, היציאה המבוקשת נדרשת כדי להשלים את ההיערכות לאחר מתן גזר הדין בעניינו של הנאשם, ולהתאים אותה למשך הזמן בו הוא צפוי להיעדר מניהולה הפעיל של החברה. על כן, עותר הנאשם למתן היתר יציאה חד-פעמי מן הארץ בין התאריכים 19.11.2015-26.11.2015.

המדינה מתנגדת לבקשה ומפנה לפסיקת בית המשפט העליון בנושא, לפיה יציאתו לחו"ל של נאשם אשר הורשע ונגזר דינו למאסר תתאפשר אך ורק בנסיבות חריגות ומיוחדות, שלא מתקיימות לדידה במקרה זה.

לאחר שעיינתי בטיעוני ב"כ הצדדים המלומדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על המדיניות המשפטיות הראויה במקרים דומים:

"לדעתי מדיניות שיפוטית נכונה היא כי המורשע בעבירות חמורות לא ייצא ככלל מהארץ בטרם נגזר עונשו, אלא אם כן מדובר בעניין דחוף ביותר ללא תחליף, במיוחד בנושאים רפואיים. במקרים רבים יציאה כזאת גם משמיעה חשש להימלטות; ועל כן צריכה היציאה המיוחדת להיות מלווה בערבויות גבוהות. אך אלה יהיו חריגים, והכלל של אי יציאה מתיישב עם השכל הישר וגישתו של אדם מן היישוב".

(בש"פ 6060/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים), בפסקה ז')

אם זו המדיניות הראויה בטרם נגזר עונשו של נאשם, לאחר מתן גזר הדין לא כל שכן.

כאמור לעיל, מועד תחילת ריצוי עונש המאסר שנגזר על הנאשם נקבע ליום 03.01.2016. בית המשפט העליון עמד על מעמדו של נאשם המצוי בתקופת עיכוב ביצוע עונש המאסר:

"איזון בסיסי זה העומד ביסוד האפשרות לעכב ביצועם של גזרי דין משליך על המשטר שאמור לחול על מי שעונש המאסר בפועל שהושת עליו עוכב. אדם זה אינו בגדר חף מפשע. זהו אדם שהחזקה בדבר חירות הפעולה המלאה אינה חלה עליו באותו אופן. עונש המאסר בפועל שהושת עליו עוכב - אך הוא נותר "ברקע" הדברים עד להכרעה הסופית במשפטו. בכך, עניינו של אדם שעונש המאסר שלו עוכב שונה מעניינו של נאשם שמשפטו עדיין מתנהל ועומדת לו חזקת החפות (להשוואה ראו: בש"פ 1037/12 פלוני נ' מדינת ישראל (7.2.2012)). על כן, נקודת המוצא בהחלטותיו של בית משפט זה הייתה כי מי שהורשע בדין וניתן לטובתו עיכוב ביצוע, לא ייצא מישראל אלא בהתקיימם של מקרים חריגים. פסיקתו של בית משפט זה הבחינה בבירור בין מצבים של יציאה מחוץ לישראל לצורך טיפול רפואי (ראו: ע"פ 4220/06 קונין נ' מדינת ישראל (10.8.2006)) לבין יציאה למטרות אחרות, ובהן מטרות שעשויות להיות חשובות מבחינה רגשית לאדם הנוגע בדבר, כגון עלייה לרגל (ראו: בש"פ 6060/10 פלוני נ' מדינת ישראל (23.8.2010))."

(דבריה של כב' השופטת ברק-ארז בע"פ 3506/13 הבי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים, החלטה מיום 05.11.2013), בפסקה 8)

הנה נא, לעניין הגבלת חופש התנועה אין מצבו של נאשם אשר טרם הוכרע דינו כמצבו של נאשם אשר הורשע בדין ונדון למאסר. אצל נאשם שהורשע, אי היציאה היא הכלל ויציאה היא החריג.

ועוד, נדמה שאין מחלוקת בין הצדדים כי החשש מהימלטותו של הנאשם מאימת הדין אינו גבוה, וכי הנאשם אינו מהווה סכנה לציבור. יחד עם זאת, שיקולים אלה אינם השיקולים הבלעדיים הנשקלים ע"י בית המשפט בבואו להכריע בבקשה מעין זו:

"יישומם של שיקולים אלה גם בעניינו של המבקש מוביל למסקנה כי דין הבקשה להידחות. אכן, החשש להימלטות מאימת הדין אינו עומד במרכז ההתנגדות לבקשה (ראו והשוו: בש"פ 6606/02 צברי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 625 (2002)). ניתן אף להתרשם כי המבקש אינו מהווה סכנה לשלומם של הציבור. יחד עם זאת, כמסבר לעיל, אלו אינם השיקולים היחידים שאמורים לעצב את תקופת עיכוב הביצוע. יציאתו מחוץ לישראל של מי שהורשע ונגזר דינו עלולה להביא לפגיעה באמון הציבור במערכות אכיפת החוק ולפגיעה בהרתעתם של עבריינים פוטנציאליים. היא עלולה לשדר מסר חברתי המפחית ממשמעותה של ההרשעה. אכן, למי שעוכב עונשו עומדת עדיין הזכות לחירות. אולם, זכות זו נחלשת לאחר הרשעתו. במקרה שבפנינו, כאשר היציאה מחוץ לישראל מבוקשת למטרת חופשה, אין בזכות החירות המוחלטת ממילא של המבקש כדי לגבור על האינטרס הכללי בשמירה על אמון הציבור באפקטיביות של מערכת אכיפת החוק."

(ע"פ 3506/13 הנ"ל, בפסקה 9)

לא מצאתי בבקשת הנאשם כל מענה לחשש זה של פגיעה באמון הציבור במערכות אכיפת החוק ולפגיעה בהרתעתם של עבריינים פוטנציאליים, או כל טעם חריג או נדיר המצדיק היעדרות לבקשה תוך סטייה מן הכלל שנקבע בהלכה הפסוקה. מובן מאליו כי מטה לחמו של אדם נפגע, לעתים אנושות, כאשר הוא נדון למאסר ממושך בפועל. מדובר בתוצאה טבעית של ההרשעה ולא במצב חריג, ובהקשר זה אין לנאשם להלין אלא על עצמו.

יודגש כי לנאשם ניתנו מספר הזדמנויות להסדיר את עסקיו בחו"ל בכל התקופה שלאחר הרשעתו ועד למתן גזר הדין בעניינו, והוא אף יצא מספר פעמים את הארץ לצורך כך. הנאשם מן הסתם צפה כי הרשעתו תגרור עונש מאסר לתקופה משמעותית, וניתנה גם ניתנה לו האפשרות להסדיר את ענייניו בהתאם. לא מצאתי בטיעוני הנאשם כל הסבר מניח את הדעת מדוע לא ביצע את הפעולות המתוארות בבקשה הנוכחית במספר הזדמנויות שניתנו לו לצורך כך בטרם מתן גזר הדין.

במצב דברים זה, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה.

סוף דבר - הבקשה נדחית. לבקשת המאשימה, ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד הנאשם ונגד נאשם 1, מר ג'קי בן זקן.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים **בדחיפות**.

ניתנה היום, ז' כסלו תשע"ו, 19 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.

